

К 78/Д 96

1200000868810

ГРУБОДУР

У 78
296

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА
Носител на орден „Червено знаме на труда“

ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ
ТРУБАДУР

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868810

XXVIII сезон 1976/1977 година Русе

И48704

ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ
(1813 — 1901)

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

Носител на орден „Червено знаме на труда“

2 юли, събота

начало 19,00 часа

ПРЕМИЕРА

ТРУБАДУР

Опера в 4 действия (8 картини)

Либрето Салваторе Камарано и Леоне Бардаре

Музика ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ

диригент-постановчик:

з. а. РОМЕО РАЙЧЕВ

режисьор-постановчик:

АВРАМ ГЕОРГИЕВ

диригент на хора:

Томина Сидова

художник на декора:

Нази Махфуз, Ливан

концертмайстор:

Александър Ганев

художник на костюмите:

Виолета Радкова

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА И ИЗПЪЛНИТЕЛИ

ГРАФ ДИ ЛУНА	н. а. КИРИЛ КРЪСТЕВ
ЛЕОНОРА	Мария Венциславова
АЗУЧЕНА	Ана Ангелова
МАНРИКО	Иван Димов
ФЕРАНДО	Стефан Димитров
ИНЕС	Надя Харитоновна
РУИЦ	Никола Абаджимаринов
СТАРИЯТ ЦИГАНИН . . . =	Иван Дяков
ВЕСТИТЕЛ	Петър Енчев

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

CHICAGO, ILLINOIS

ПРЕДИ ПОВЕЧЕ ОТ СТО ГОДИНИ на приемните изпити в консерваторията на Милано се явил скромен младеж от селцето Ле Ронколе близо до Бусето, провинция Парма. Той носел препоръчително писмо от своя учител по музика от Бусето и първите си композиционни опити, които направил като органист в катедралата на малкото ломбардско градице. Младият музикант бил само на 16 години, но първите му съчинения вече подсказвали забележителната му дарба да създава истинска музика. За съжаление професорите от миланската консерватория, която днес носи името „Джузепе Верди“, не приели за студент селското момче, поради „липса на талант“ и „слаба подготовка“ по основния инструмент — пиано. Така Джузепе Франческо Фортунато Верди останал без подкрепа и трябвало сам да се грижи за прехраната си и подготовката си като композитор. Той започнал сам да изучава принципите на хармонията и контрапункта, основите на оркестрацията и певческото изкуство и скоро написал първата си опера „Оберто граф ди Сан Бонифачо“, която имала сравнително добър успех и му донесла ангажимент за втора опера. Създадена в извънредно тежък за младия маестро период (последователната смърт на съпругата и двете му деца), комичната опера „Мнимият Станислав“ нямала успех. Отчаян от този провал, Верди се отказал повече да пише, докато не бил привлечен от силния сюжет на драмата в стихове „Навуходоносор“ от Темистокле Солера, по който създал първата си познати телна творба „Набуко“, която и до днес не слиза от световните сцени. Тази трета негова опера за дълго време определяла творческия му път. И не случайно в далечния и исторически сюжет, почерпван от борбата на древните израилтяни срещу вавилонските нашествия, публиката добре разбрала едва прикритата алегория на унижателното положение, в което се намирала тогавашна Италия, поробена и разединена.

След триумфалния успех на „Набуко“ Верди почувствувал мощен прилив на сили и за кратко време създал редица опери, които скоро завладели всички прогресивни италианци не само с красотата на музиката си, но и с открития си, смел призив за борба срещу всяко насилие и деспотизъм. Последващите „Ломбардци“, „Битката при Ленайо“, „Ернани“, „Двамата Фоскари“ с революционния патос на сюжети те си изисквали и нова по дух музика. Недоволен от традициите на своите предшественици от „златния век на белкантино“ (при все, че дълбоко ценял и уважавал техните заслуги за развитието на певческото изкуство), Верди решително потърсил нови изрази средства. Красотата на мелодиите в своите опери той умело свързвал с жизнената и художествената правда, с реалните, живи човешки характери, с дълбоката психологизация на образите и конфликтите. Музиката му — мелодична и проста в своя изказ била твърде неприемлива за изтънчения слух на официалната оперна критика, но за сравнително кратък срок завладяла широката публика в цялата страна, достигнала до Лондон, Париж, Виена и Петербург, които скоро го обявили за водещ оперен

композитор на Европа, поръчали му редица сюжети за нови опери. Мобилизиращата сила на Вердиевите арии, каватини, дуети и хорове била изключително голяма особено по време на революцията от 1848 г., а и след разгрома ѝ. Не случайно Джузепе Мадзини му писал следните редове: „Това, което Гарибалди и аз правим в политиката, което нашият общ приятел Александро Мандзони прави в поезията, Вие правите в музиката!“

След първия „революционен период“ (както често го определят оперните историци), Верди навлязъл в годините на творческата си зрелост. В „Риголето“ по „Кралят се забавлява“ на Юго (драма, която била дълго време забранена от цензурата), той се обърнал смело към отдавна вълнуващата го тема за борбата за равенство между хората, за поруганото човешко достойнство като постигнал това чрез генналната характеристика на главния герой — шута Трибуле (Риголето). Тази тема той доразвил по-късно в „Травиата“ по драмата на Дюма — син „Дамата с камелиите“ — истински образец на опера — портрет, но преди това с не по-малка сила защитил и в „Трубадур“ — втората опера от това знаменито трезвездие или както италианците го наричат „триада“.

АВТОРЪТ НА СЮЖЕТА на 17-тата по ред Вердиева опера испанският поет и драматург Антонио Гарсиа Гутierrez (1813 — 1884) бил само 22 годишен, когато създал своя шедьовър рицарската драма по историческа хроника от началото на XV в. „EL TROVADOR“. Публиката на театъра в Севиля, където на 1. III. 1836 г. пиесата била представена за първи път била във възторг от таланта на младия автор, който скоро затъмнил славата на големия си предшественик поета и драматурга Анхел Сааведра (1791—1865), който в продължение на десетилетия определял насоките на развитието на испанската драма и театър. В „Трубадур“ на Гутierrez, зрителите се впечатлили от романтичната, изпълнена с мистериозност атмосфера, от екзотиката на циганския табор, от фаталната любов на главните герои, от трагичния изход на съперничеството между двамата братя. Към тези ефектни ситуации и конфликти, към гордите и необуздани характери на основните герои, трябва да прибавим и възвишеният патос на дългите монолози и диалози и звънящия като шпага език на младия автор, добре усвоил уроците на Юго от „Ернани“ и „Рюи Блаз“, за да се уверим в триумфалния успех на пиесата не само в Севиля, Мадрид и Барселона, но и на редица европейски сцени по това време.

ПРЕЗ 1849 г. известният неаполски литератор и дългогодишен приятел и сътрудник на Верди, Салваторе Камарано (1811—1852) предложил на композитора сценарен план за либрето по драмата на Гутierrez. След революцията от 1848 г. полицейският произвол и цензурата в южната италианска столица били твърде силни. Воден от тези съображения, Камарано като опитен театрал, смекчил политическата и социалната насоченост на драмата като за сметка на това чувствително развил любовната линия (Леонора — Манрико —

ди Луна). Недоволен от това, в процеса на работата на либретото, Верди непрекъснато изисквал нови допълнения и поправки в текста, като извел на преден план по шекспировски трагичния образ на циганката Азучена, и с таланта си на голям художник обособил образа ѝ до символ на измъчената и угнетена Италия от средата на XIX век. В либретото, което останало незавършено от Камирано, поради преждевременната му смърт през 1852 г. много от събитията останали неизяснени. Включени били редица вставни „обяснителни разкази (монолози и диалози), което и досега затруднява възприемането на операта. По това време умряла и майката на композитора Луиджи Верди и той прекъснал работата си над текста и музиката. Едва в края на 1852 г. операта била вече готова. Либретото и финалната сцена довършил неопитният неаполски поет Леоне Бардаре, който задълбочил несвършенствата на текста. Премиерата била обявена за 19. I. 1853 г. В този ден водите на р. Тибър залели улиците на Рим и достигнали до театър „Аполо“, където трябвало да се състои спектакълът. Това не попречило на римската публика, която така обичала Верди, да препълни театъра и шумно да аплодира новата творба на „маестрото на италианската революция“. Впечатлението от недостатъците на сценичното действие и текста, отстъпили пред мощната стихия на големия музикален талант на Верди. С небивал ентузиазъм били аплодирани прекрасните музикални портрети на поривистия и страстен бунтар — трубадура Манрико (и особено прочутата му стрета от VI к., посрещната възторжено, шумно като неприкрит призив за борба за освобождението на Италия), на жертвоготовната и поетична Леонора, на надменния и жесток Граф ди Луна. Зрителите изгълнели до краен предел театъра „Аполо“, добре разбрали основната идея на своя любим маестро“, че там, където властвува насилието и най-възвишените и благородни чувства могат да бъдат оскъrbени и потгпкани“. Тази идея намерила най-ярка защита в образа на простата жена от народа — циганката Азучена. Не случайно Верди дълго време считал, че трябвало да озаглави операта с нейното име.

СЛЕД ТРИУМФАЛНИЯ УСПЕХ на първата постановка „Трубадур“ била представена във всички италиански театри, не след дълго и в Лондон, Виена и Петербург. А за Париж в стила на френската „Гран-опера“ Верди бил принуден да напише още 4 балетни номера, да разшири финалната сцена (по-специално партията на Азучена) и в края да повтори прочутото „Мизерере“ от VII к.

У НАС С ОТКЪСИ ОТ „ТРУБАДУР“ на 2 януари 1881 г. в София бил направен първият опит за създаването на постоянен оперен театър. През 1914 г. операта на Верди поставена вече изцяло от диригента от Русе Тодор Хаджиев и оперния артист и режисьор Константин Михайлов — Стоян. На русенска сцена първата реализация е осъществена през 1956 г. от режисьора Евгени Немиров и диригента з. а. Ромео Райчев.

О. С.

скица за декор: Нази Махфуз

БЕЛЕЖКИ НА РЕЖИСЬОРА

Всеки институт по изкуствата, който се уважава, когато се обръща към голямото родно или чуждо класическо наследство е длъжен да намери съвременен адрес. Това може да стане чрез разкриване на социалните сили действащи в съответната историческа епоха.

Да се постави днес „Трубадур“ не е достатъчно само да се разкрие любовния триъгълник Манрико — Леонора — граф ди Луна. Психологията на героите тук, се движи не само от породилата се между тях омраза, любов, но и от определени социални мотиви. Те обясняват категоричността в поведението на ди Луна, който се ръководи освен от чувствата си към Леонора и от правната страна и феодалната нравственост на класата си. В либретото, в отделните ситуации и в музиката има още много теми, които в една съвременна постановка трябва да се извадят на преден план. Например: ТЕМАТА ЗА СВОБОДНИЯ ЧОВЕК, ЗА ГОРДИЯ ЧОВЕШКИ ДУХ, ЗА КРАСОТАТА НА ТОЗИ ОСВОБОДЕН ЧОВЕК. Те се носят както от Манрико, така и от Азучена. В нашата постановка, най-ярък носител на „този горд и свободен човешки дух“ е Азучена. Това разбиране за образа ни довежда и до конкретното решение в III картина. Красотата не може да замени разрешението на един класов конфликт, но тя ни е необходима. Тя озонира социалния климат и проправя пътя и на другите средства за класова борба.

Леонора не само обича Манрико и мрази ди Луна. Тя обича духа, свободния човек в лицето на Манрико и освен всички други мотиви, тя не обича ди Луна, защото той действа в сферата на естественото право за свободен подбор от позициите на феодалните си права, на феодалната нравственост (решението на Леонора в IV и VI к.).

„Отмъщението“, което някои виждат в думите на майката на Азучена: „Ти отмъсти за мен!“ и в действията на самата Азучена не са плод единствено на жаждата за мъст, а и на продължителния класов конфликт. Майката на Азучена и Азучена се движат само пригодно от конкретните поводи. Всъщност социалното им битие ги води по тази логика на „отмъщение“, на „индивидуален бунт“.

Така накратко изложени нашите схващания не могат да се изразят със средствата на обстоятелствения театър. Тук, подходяща е стилистиката на образния, метафоричен театър. С негова помощ се откриват и конкретните сценографски решения, мизансцени, пластика, осветление.

Аврам ГЕОРГИЕВ

РУСЕНСКА НАРОДНА ОПЕРА

Носител на орден „Червено знаме на труда“

Т Р У Б А Д У Р

Опера в 4 действия (8 картини)

Либрето Салваторе Камарано и Леоне Бардаре

по едноименната драма на Антонио Гутierrez

музика ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ

диригент-постановчик:
з. а. РОМЕО РАЙЧЕВ

режисьор-постановчик:
АВРАМ ГЕОРГИЕВ

диригент на хора:
ТОМИНА СИДОВА

художник на декорите:
НАЗИ МАХФУЗ, ЛИВАН

концертмайстор:
АЛЕКСАНДЪР ГАНЕВ

художник на костюмите:
ВИОЛЕТА РАДКОВА

пианисти-корепетитори: Стоил Цонев, Дарина Куюмджиева, Валерия
Неделчева, Малина Димитрова

помощници на режисьора: Людмила Игрибозова и Мария Киселова,
суфлор: Людмила Сакакушева

Първо изпълнение на 19 януари 1853 в театър Аполо, Рим

Първо изпълнение в нас на 2 януари 1891 г (откъси)
в Русе на 14 ноември 1956 г.

Премиера на настоящата постановка на 2 юли 1977 г.

Пауза след IV картина

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА И ИЗПЪЛНИТЕЛИ

(по автора и по азбучен ред на имената)

ГРАФ ДИ ЛУНА	з. а. АНАСТАС АНАСТАСОВ Иван Добрев Иван Консулов и. а. КИРИЛ КРЪСТЕВ
ЛЕОНОРА	Мария Венциславова Стефка Евстатијева
АЗУЧЕНА	Ана Ангелова Зорница Шипкова Пенка Дилова София Инджова
МАНРИКО	Иван Димов Иван Димитров и. а. НИКОЛАИ ЗДРАВКОВ
ФЕРАНДО	Добрин Маников Иван Дяков Неделчо Деянов Стефан Димитров
ИНЕС	Величка Кирова Мери Димитрова Надя Харитонова
РУИЦ	Никола Абаджимаринов Петър Енчев
СТАРИЯТ ЦИГАНИН	Иван Дяков Никола Николов
ВЕСТИТЕЛ	Никола Аджемлерски Петър Енчев

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ — „ДУЕЛЪТ“

Първа картина

ПРЕД ЗАМЪКА НА ГРАФ ДИ ЛУНА. Наближава полунощ. Старият дворцов-началник Ферандо тревожно призовава — „На стража!“ Той разказва на войниците старата, забравена история за бащата на Граф ди Луна.

Графът имал двама сина. Една нощ стара циганка се промъкнала в замък и омагьосала по-малкия от тях. Старата циганка била изгорена на клада, но дъщеря ѝ се заклела да отмъсти на Графа. Тя откраднала детето. Сломан от скръб, старият граф починал, но на смъртния си одър заклел по-големия си син да търси своя брат. Ферандо разказва и за поверието, че духът на старата циганка се превърнал в кукумявка. Обзети от суеверен ужас, стражите се разбягват.

Втора картина

ПРЕД КНЯЖЕСКИЯ ЗАМЪК. Дворцовата дама Леонора очаква любимия си — трубадура Манрико. Тя открива пред приятелката си Инес тайната на своето сърце. Разтревожена за съдбата на Леонора, Инес се опитва да я предпази от тази безразсъдна любов. Край замъка се появява Граф ди Луна. Той обича Леонора и идва да ѝ открие чувствата си, но е възпрян от песента на неизвестен съперник. Леонора влиза и радостно се втурва към Графа, когото е взела за Манрико. В този момент се появява и той. В него ди Луна открива своя политически противник — Манрико, предводител на въстаническата армия. Обезумял от ревност, Граф ди Луна настоява шпагата да разреши спора им.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ — „ЦИГАНКАТА“

Трета картина

ОКОЛО ОГЪНЯ В ЦИГАНСКИЯ ТАБОР стоят Азучена и нейният син Манрико. Останала сама с Манрико, Азучена му казва, че бащата на Граф ди Луна е причинил изгарянето на нейната майка, а тя е откраднала детето му. За да отмъсти за смъртта на майка си, Азучена решава да изгори графското дете, но в бързината разбира, че е изгорила собствения си син. Манрико е смутен... не е ли той истински син на своята майка? Азучена бърза да разсее смущението му.

Вестител донася писмо на Манрико, в което му съобщават — Леонора излъгана, че Манрико е убит на дуела с Граф ди Луна и решила да постъпи в манастир.

Манрико бърза да предпази любимата си от съdboносното решение.

Четвърта картина

ПРЕД МАНАСТИРА. Граф ди Луна също е дошъл тук, за да отвлече Леонора. Започва церемонията. Леонора се отправя към олтара заедно с монахините. Графът ѝ препречва пътя. Неочаквано идва Манрико и отвежда със себе си Леонора.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ — „СИНЪТ НА ЦИГАНКАТА“

Пета картина

ВОЙНИЦИТЕ НА ГРАФ ДИ ЛУНА СА ОБСАДИЛИ КАСТЕЛОРО, където се намират Леонора и Манрико. Графът се готви в зори да нападне замъка.

Войниците на Графа залавят циганката Азучена, която се навъртва около лагера. Ферандо познава, че това е дъщерята на старата циганка, която е откраднала детето. Азучена моли да я пуснат да намери сина си Манрико. Но Граф ди Луна, като разбира, че тя е откраднала неговия брат и че е майка на Манрико, я осъжда на смърт.

Шеста картина

В ЗАМЪКА КАСТЕЛОРО. Леонора и Манрико са щастливи, но обсадата на Граф ди Луна помрачава тяхната радост. Руиц, събличаван Манрико, че войниците на Графа се готвят да хвърлят на кладата заловената от тях циганка. Манрико открива на Леонора, че тази циганка е неговия майка. Той веднага на крак своите войни, за да спаси Азучена.

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ — „ЕКЗЕКУЦИЯТА“

Седма картина

ПРЕД ЗАТВОРА. Войската на Манрико е разбита. Той и Азучена са пленени. Леонора съпроводена от Руиц, идва да спаси своя любим. Тя моли графа да пощади Манрико, в замяна на което обещава да му стане жена. Граф ди Луна отменя заповедта за наказанието и разрешава на Леонора да се срещне за последен път с него. Но преди да влезе в кулата, без да разбере ди Луна, тя поглъща отрова.

Осма картина

В ЗАТВОРА. Азучена и Манрико очакват смъртта си. Неочаквано се появява Леонора и съблича на своя любим, че е спасен. Тя го моли да бегне, но Манрико иска да знае цеката на своето спасение. Той обвинява Леонора в измяна, но като вижда, че силите я напускат, разбира истината. Влезлият Граф, виждайки, че Леонора е мъртва, започва да хвърлят Манрико на кладата.

Пробудена от гласа на Манрико, Азучена търси своя син. Граф ди Луна гържестежващо ѝ сочи кладата. Но скоро с ужас разбира от Азучена, че е станал причина за смъртта на собствения си брат. Най-сетне майката на Азучена е отмъстена...

ДЕЙСТВУВАЩИ ЛИЦА ПО АВТОРА

ГРАФ ДИ ЛУНА	баритон
ЛЕОНОРА, ДВОРЦОВА ДАМА	сопран
АЗУЧЕНА, ЦИГАНКА	мецосопран
МАНРИКО, ТРУБАДУР	тенор
ФЕРАНДО, НАЧАЛНИК НА СТРАЖАТА	бас
ИНЕС, ДОВЕРЕНИЦА НА ЛЕОНОРА	сопран
РУИЦ, ПРИЯТЕЛ НА МАНРИКО	тенор
СТАРНИЯТ ЦИГАНИН	бас
ВЕСТИТЕЛ	тенор

Придворни и слуги на ди Луна, приближени на Манрико, монахини, стражи, цигани и циганки.

Действието се развива в Бискайя и Арагона, Испания в началото на XV век.

ОПЕРИТЕ НА ДЖУЗЕПЕ ВЕРДИ

- „Оберто — граф ди Сан Бонифачо“ — (1839)
„Мнимият Станислав“ или „Крал за един ден“ — (1847)
* „Навуходоносор“ или „Набуко“ — (1842)
„Ломбардци“ по Торквато Тасо — (1843) — „Ерусалим“ (1847)
* „Ернани“ по Виктор Юго — (1844)
„Двамата Фоскари“ по Байрон — (1844)
„Жана Д'Арк“ по Фридрих Шилер — (1845)
„Алзира“ по Волтер — (1845)
* „Атила“ по Вернер — (1845)
* „Макбет“ по Шекспир — (1847)
„Разбойници“ по Шилер — (1847)
„Корсар“ по Шилер — (1847)
„Битката при Леньано“ — 1849) — „Обсадата на Харлем“ (1852)
* „Луиза Милер“ по Шилер — (1849)
„Стифелио“ — (1850) — „Аролдо“ (1857)
* „Риголето“ по Юго — (1851)
* „Трубадур“ по Гутиерес — (1853)
* „Травиата“ по Дюма-син — (1853)
„Сицилиански вечерни“ по Еужен Скриб (1855)
* „Симон Боканегра“ — (1857), нова редакция (1881)
* „Бал с маски“ по Скриб — (1859)
* „Силата на съдбата“ по Ривас ди Сааведра (1862) нова редакция (1869)
* „Дон Карлос“ по Шилер — (1867), нова редакция (1884)
* „Аида“ по Огюст Марке (1871)
* „Отело“ по Шекспир (1886)
* „Фалстаф“ по Шекспир (1893)

Заб. ред.: Освен заглавията и годините на написването са дадени още авторите на сюжетите, по които са създадени либретата, без да се посочват имената на либретистите. Със звездичка са отбелязани оперите на Верди, поставени досега на сцените на българските оперни театри. В списъка са включени и вторите редакции на 6 от оперите на Верди.

ДРУГИ ПРОИЗВЕДЕНИЯ НА ВЕРДИ

„Реквием“ в 7 части за 4 солисти, хор и оркестър, посветен на
Александро Мандзони (1889)

„Аве Мария“ за хорова капела (1898)

„Аве Мария“ за сопран и оркестър по текст на Данте (1879)

„Стабат Матер“ за хор и оркестър (1898)

„Те деум“ за два хора и оркестър (1898)

„Безумието на Саул“ за баритон по текст на Алфиери (1829)

„Звучи тръбата“ — революционен химн по текст на Мамели (1848)
четири духовни песни

„Химн на нациите“ по текст на Бойто (1862)

Струнен квартет (1873)

Увертюра към оп. „Севиляският бръснач“ на Росини,
маршове, танци, пиеси за пиано, духови инструменти.

Кантата за солист и оркестър (1834), хорове, арии, вокални ду-
ети, ансамбли, Ноктюрно за 3 гласа и флейта, романси и песни (25)

Страшният огън на тази влада
целия гняв мой възпламени!
Подди убийци, скоро, да знайте,
с огън кръста Ви ще угася!
Мойта синовна обич към тебе
за твоите мъки ще отмъсти.
О, клета майко! Ще те избавя!
Със тебе, майко, днес ще умра!

(из III д. VI стрета на Манрико)

ОПЕРИТЕ НА ВЕРДИ НА РУСЕНСКА СЦЕНА

ТРАВИАТА

диригент: и. а. К Илиев, режисьор з. а. проф. Др. Кърджиев
художник: Ас. Попов, 8—27 ноември 1949
първи спектакъл на Русенската народна опера

ГНГОЛЕТО

диригент: М. Лефтеров, режисьор: з. а. М. Хаджимишев
художник: А. Хаджимишева — 15 октомври 1952

ТРУБАДУР

диригент: з. а. Р. Райчев, режисьор Е. Немиров
художник: М. Попова — 14 ноември 1956

АНДА

диригент: з. а. Р. Райчев, режисьор з. д. к. проф. Ж. Рънзески
художник: Р. Лауб — 20 декември 1959
постановка по случай 10-годишнината на Русенската опера

ДОН КАРЛОС

диригент: Б. Хитчев, режисьор Е. Немиров
художници: Р. Лауб и В. Наследникова — 27 януари 1963

ОТЕЛО

диригент: Д. Манолов, режисьор: з. д. к. проф. Ж. Рънзески
художник: Р. Лауб — 16 ноември 1967

БАЛ С МАСКИ

диригент з. а. Р. Райчев, режисьор: и. а. Д. Узунев
художник: А. Хаджимишева — 3 февруари 1970

ТРАВИАТА

диригент: з. а. М. Ангелов, режисьор: доц. Ст. Трифонов
художник: М. Янков — 9 април 1970
(юбилейна постановка, посветена на 20-годишнината от създаването на Русенската народна опера)

СИМОН БОКАНЕГРА

диригент: В. Байчев, режисьор: К. Димчев
художници: Ц. Войнов и Е. Тодорова — октомври 1973
постановка по случай 160-годишнината от рождението на Верди

МАКБЕТ

диригент: В. Байчев, режисьор: К. Димчев
художници: Ц. Войнов и Е. Енева — април 1976
Мартенски музикални дни — Русе '76

ТРУБАДУР

диригент: з. а. Р. Райчев, режисьор: А. Георгиев
художници: Нази Махфуз и Виолета Радкова

ХУДОЖЕСТВЕНО РЪКОВОДСТВО

Главен художествен ръководител и директор
МИХАИЛ КЪТЕВ

Главен диригент:
з. а. РОМЕО РАПЧЕВ

Главен режисьор:
АВРАМ ГЕОРГИЕВ

Диригенти:
ВЕСЕЛИН БАПЧЕВ
ИВАН ФИЛЕВ

Драматург:
ОГНЯН СТАМБОЛИЕВ

Диригент на хора:
ТОМИНА СИДОВА

Художник-проектант:
ПЕТЪР ПОПОВ

Сътрудници на постановката:

Зав. постановъчната част: П. Шошов, театър-майстор: Д. Джамбазов,
зав. худ. осветление: Ц. Сокеров, зав. светлинни ефекти: А. Харалам-
биев, зав. звукови ефекти: Цв. Ячев, зав. шивашки ателиета: Ал. Ди-
мова и Т. Трифонов, зав. перукеро-фризьорско ателие: Г. Иванов,
зав. железарско ателие: Вл. Илиев, зав. реквизит: Ц. Диков, отговор-
ни гардеробиери: В. Стоянова и Д. Михайлов.

Текст на програмата:
Огнян Стамболиев

Художествено оформление:
Велимир Петров

Технически редактор:
Жеко Василев

